

reformes bíbliques

Els d'aquesta part del món vivim en una societat catòlica, apostòlica i romana, ens agradi o no. Només cal fer una ullada al calendari laboral per adonar-nos com és de profunda la petjada religiosa. Els que, a més, hem llegit un best-seller com la Bíblia no només tenim més facilitat per copsar l'art occidental dels segles precedents o veure d'on surten productes com El senyor dels anells o Joc de trons sinó que, sovint, ens topem amb divertides anècdotes.

Ara fa poc hem estat reformant un espai per a oficines administratives. Amb la nova llei de contractació l'obra s'ha subhastat per lots: per un costat el constructor i per l'altre l'instal·lador. Al capdavant d'ambdós rams hi havia l'**Ismael** i l'**Isaac**, noms ben poc corrents. Si avui en dia no es fa servir el santoral per batejar als fills (allò de: Joans, Joseps i ases hi ha a totes les cases, ja ha passat a la història) no dic res amb els noms bíblics.

Segons l'Antic Testament **Ismael** i **Isaac** eren germanastres nascuts de la relació del patriarca Abraham amb l'esclava egípcia Agar, el primer, i de la seva dona Sara, ja nonagenària, el segon. De fet, **Isaac** vol dir quelcom com "farem riure!" que va ser la resposta de Sara a un viatger que li va anunciar el futur embaràs. I, a partir d'aquí, començaren les disputes.

Pels hebreus i cristians, **Isaac** va ser el triat per posar el coll, tot un honor!, en l'intent de degollament exigit per Jehovà a Abraham com a prova de la seva lleialtat, i que la divinitat va aturar en el darrer moment. D'aquesta dramàtica escena s'han fet multitud de representacions, però, per a mi, són memorables les que varen presentar, al concurs per la porta nord del baptisteri de Florència, **Lorenzo Ghiberti** i **Filippo Brunelleschi** (conservats en el museu Bargello de Florència). Es van confrontar la visió medieval del primer amb la novetat renaixentista del segon. Va guanyar **Ghiberti**, tot i el disgust de **Brunelleschi** que, anys després, es va rescabalar bastir la impressionant cúpula de **Santa Maria in Fiore**. Una obra universal magníficament explicada en el remodelat **Museo dell'Opera del Duomo**, de visita obligada pels amants de l'art i l'arquitectura. Sense anar més lluny l'any passat van tenir la

reformes bíbliques

pensada d'exposar alhora les tres **Pietà** de **Miquel Àngel**. La peça de joventut coneguda com del **Vaticà**, la de maduresa dita **Rondini** o florentina (l'única que era original) i la de vellesa anomenada **Rondanini**. Tota una delícia pels que l'hem pogut visitar en família.

Però tornem als nostres dos protagonistes. **Isaac** tindrà dos fills, un dels quals, **Jacob**, serà rebatejat per Jehovà com **Israel** del que descendeix el poble elegit: els israelites. Per contra, pels musulmans, va ser **Ismael** el que passar el mal tràngol i de fet els que professen aquesta fe també són anomenats ismaelites. Una primera divergència que devia portar a altres fins a l'enfrontament que des de temps bíblics fins als nostres dies arrossegueu els creients d'ambdues religions en l'Orient Mitjà.

Val a dir que en el nostre cas, els noms no han presagiat cap daltabaix, ans al contrari, tot va anar com una seda gràcies a la professionalitat i bona disposició dels participants. Per cert, el representant de la propietat, en **Ricard**, també va posar el coll (igual l'expressió ve d'aquella ocurrència de Jehovà), i no com els més celebres dels seus homònims: **Ricard I d'Anglaterra**, anomenat, **Ricard Cor de Lleó** capficat en combatre als musulmans per conquerir Terra Santa.

Per contra, en una altra obra on la constructora la capitanejava també un nom bíblic, **David**, les coses van anar pel pedregar. Aquí el mític rei hebreu que va tombar d'una pedrada al gegantí **Goliat** i que va portar la prosperitat al seu poble per primera vegada des que va fugir d'Egipte, tan genialment representant per **Miquel Àngel** en l'estàtua que presidia la **piazza della Signoria de Florència**, no va servir d'inspiració. Tot va ser deixadesa, ineptitud i mala fe. Un despropòsit!

Està vist que la vestidura no fa la figura i que, pel que sembla, el nom tampoc, ara bé, hem passat una bona estona lligant caps veterotestamentaris.

